

Arquitectura i gènere

Tot i la incorporació progressiva de les dones a les escoles d'arquitectura com a alumnes, són més del 50%, i com a professores, això no ha implicat cap modificació de les temàtiques i la metodologia d'ensenyament

Els darrers 25 anys, l'activitat duta a terme per grups de dones i la investigació sobre la perspectiva de gènere en urbanisme han aconseguit influir parcialment en els continguts i la planificació urbanística. L'objectiu és el d'assolir un altre urbanisme invertint els mètodes de l'urbanisme funcionalista i plantejar-se integrar totes les necessitats que la societat contemporània. Un urbanisme que promulga una societat més igualitària entre homes i dones, entre generacions i cultures, comporta repensar també l'arquitectura introduint una nova mirada. Tot i la incorporació progressiva de les dones a les escoles d'arquitectura com a alumnes (són més del 50%) i com a professores, això no ha implicat cap modificació de les temàtiques i metodologia d'ensenyament a l'hora d'entendre i projectar l'arquitectura, la ciutat i el seu espai públic.

La societat actual demana cobrir altres necessitats, les dones com a usuàries actives de la ciutat i que majoritàriament han de combinar la cura de la família amb la vida laboral i personal tenen molt

a dir sobre el disseny i el funcionament de l'espai públic, l'habitatge, el transport i la mobilitat. Des de les associacions i grups de professionals, per iniciativa pròpia o a través dels mecanismes de participació que de mica en mica (i amb resultats desiguals) es posen a l'abast per part de l'administració, fan accions i propostes d'actuació.

Treballen en metodologies per dur a terme auditories d'espais urbans i xarxes de transport públic. Des dels ajuntaments, la Generalitat de Catalunya i la Diputació de Barcelona s'estan duent iniciatives en aquests àmbits que s'han vist finalment concretades amb la llei de barris, una eina que compromet aquestes institucions a treballar plegades, així com a coordinar les diferents polítiques sectorials dels ajuntaments amb una finalitat de transversalitat en el disseny i desenvolupament de les polítiques de govern, recollint l'esperit del pla d'acció i desenvolupament de les polítiques de dones a Catalunya 2005-2007 en els seus objectius i eixos de treball. Tota aquesta feina, però, ha de tenir necessàriament la implicació i el compromís de la universi-

tat per tal de formar professionals amb noves metodologies i altres sensibilitats per poder respondre als reptes que es plantegen.

- L'espai domèstic ha canviat molt poc, els promotors repeteixen els esquemes formals que responen a models socials obsolets

L'espai domèstic ha canviat molt poc, els promotors (inclosos els públics) segueixen repetint els mateixos esquemes formals amb distribucions que responen a models socials obsolets. La vida quotidiana, en canvi, ha variat molt, i l'habitatge s'ha d'adaptar a una societat on ja es comparteixen les tasques domèstiques i familiars, on conviuen diferents cultures als mateixos barris, i aquest és un repte que ha d'assumir l'arquitectura contemporània. Les dones fan propostes per millorar els habitatges habituals: demanen espais comunitaris de proximitat,

patis vigilats, entrades segures, possibilitar la convivència intergeneracional, espais flexibles... i els i les arquitectes els hem de fer possibles. El mateix succeeix amb l'espai públic, les dones són més sensibles a la sensació d'inseguretat, de manera que demanen espais oberts amb bona visibilitat, evitant indrets foscos i el manteniment d'una bona il·luminació a tota la ciutat. Hem de buscar un llenguatge arquitectònic que respongui a aquestes demandes sense renunciar a la riquesa formal de l'arquitectura, defugint la simplificació. Un espai públic que garanteixi una sensació adequada de seguretat no vol dir necessàriament projectar places rectangulars i diàfanos, no vol dir renunciar a un projecte amb contingut. L'arquitectura no es pot banalitzar per resoldre problemes que s'amaguen sota una aparent societat del benestar, com tampoc es pot caure en l'assistencialisme a l'hora de dissenyar les polítiques de gènere. Esperem que les arquitectes s'involucrin en aquest procés que ens ha de portar a un intercanvi d'experiències i coneixements per construir entre tots una societat més justa i sòlida.